

JO, L'ARTISTA

REPTE #5 RAFEL G. BIANCHI

Amb el suport de

Organitza

Has pensat mai en la possibilitat de ser artista? Però què cal fer per ser-ho? Nosaltres creiem que n'hi ha prou en eixamplar les possibilitats de la *imaginació*.

A través de la imaginació podem *pensar* altres maneres de veure allò que ens envolta, *i explicar* les nostres idees ja sigui a través de la paraula (poesia, narrativa...), del treball amb diversos materials (pintura, dibuix, ceràmica, teixit...), o fins i tot, a través del propi cos (dansa, performance, música...).

JO, L'ARTISTA us proposa un seguit de reptes creatius a resoldre, de forma individual o en família, utilitzant llapis de colors i fang, però també macarrons, farina, lleties, la pròpia veu o el moviment del cos. Tot s'hi val!

Us anirem enviant consignes clares i senzilles. Us demanem resoldre-les fent ús de la imaginació amb allò que tingueu al vostre abast. Us convidem a veure com les van resoldre artistes contemporanis.

Us atreviu? Comencem!

RAFEL G. BIANCHI

Rafel G. Bianchi (Olot, 1967) inicia la seva carrera artística com a pintor però comença els seus estudis a la Universitat de Belles Arts i és amb aquesta formació on desenvolupa un gran interès per l'art conceptual que marcarà la seva trajectòria artística fins a l'actualitat.

REpte #5

- *Imagina* que avui al despertar-te t'has llevat convertit en un o una alpinista amb una missió molt concreta: conquerir la muntanya més alta!
- *Busca* a l'armari tot el que necessites per convertir-te en explorador/a, tots els complements: barrets, botes, cordes... necessitaràs ajuda, prepareu-vos tots/es a casa, comença l'aventura de conquerir el cim més alt de casa teva! Que no tens muntanyes a casa? No m'ho crec.... ja has mirat la pila de la roba bruta? El cúmul de joguines de l'habitació? El munt de llibres de damunt la taula? O l'amuntegament de sabates velles?
- Si tot i així creus que aquestes muntanyes no són prou altes, et convido a construir-ne una apilant cadires damunt la taula, llibres damunt les cadires, joguines damunt els llibres, i sabates damunt les joguines; tot s'hi val, com més alta millor! Ah, i no oblidis que tota muntanya té una bandera: l'escombra i el drap de pols et poden servir.
- Ara toca *conquerir-la*, però no ho farem amb piolets, cordes i grampons, sinó que utilitzarem la mirada de l'artista: fes fotos, dibuixos, pinta-la o fes una pel·lícula de com aconseguixes la teva conquesta! I no t'oblidis, tota aventura sempre té una gran banda sonora, així que agafa els instruments que tinguis per casa, tot allò que pugui sonar fort i composita la música de la gran conquesta que acabeu de realitzar!
- Descobreix com ha resolt el mateix repte **Rafel G. Bianchi** sense sortir de casa!

Tal com hem dit al principi, **Rafel G. Bianchi** és un pintor figuratiu molt atret per l'art conceptual, és a dir, algú que complementa la seva gran capacitat tècnica com a pintor (o com a copista obstinat) amb un conceptualisme que es nodreix de maneres de fer alienes al pintor i que ell porta al seu terreny per parlar-nos del que li interessa: la condició de l'artista avui, és a dir, algú que dedica molt esforç i passió en quelcom d'utilitat dubtosa.

La bandera en la cima, 2007 – 2012
Fotografia de Mark Ritchie

1. Convertir-se en algú altre. *La bandera en la cima*, 2007 - 2012.

Rafel G. Bianchi desenvolupa treballs sovint de llarg recorregut que, articulats des de l'eufòria més que no pas des de la raó, i sempre amb un sentit lúdic, amb humor i certa ironia, analitzen preocupacions constants en art. En aquesta ocasió, l'artista juga a convertir-se en algú altre: en un alpinista experimentat que es planteja un nou repte: conquerir els 14 pics més alts del món, coneguts com els *vuitmils*. És a dir, ascendir i descendir un rere l'altre, els més de 8.000 m d'alçada de cadascuna d'aquestes muntanyes. Però recordem que **Rafel G. Bianchi** no és més que un artista. Per tant ell ho farà sense moure's del seu estudi de pintor. Ho farà tot des de la imaginació artística, i ho farà metòdicament, amb un esforç extraordinari on inverteix anys i anys de feina per assolir l'èxit d'aquesta expedició artística, portada a terme per un aventurer passiu.

La bandera en la cima (detall), 2012
Fotografia de Xavier Pladellorens

Finalment el treball realitzat formarà part d'una gran mostra que va tenir lloc al Centro Galego de Arte Contemporáneo, comissariat per David G. Torres al 2012. Al display expositiu es podia veure el resultat pictòric - les 14 pintures hiperrealistes - més tota la documentació generada al llarg del procés. Un procés que imita amb sentit de l'humor la narració de la gesta heroica de l'alpinista. Per això a més de les pintures, **Rafel G. Bianchi** incorpora una pel·lícula que narra les seves sessions al taller, uns pòsters que promocionen i magnifiquen l'experiència alpina, la documentació generada al llarg de tot el trajecte: anotacions, referències bibliogràfiques, fotografies, i apunts diversos que en conjunt, composen el que seria un museu dedicat a l'aventura.

2. Fugir de la pintura. *La cadira Robinson*, 2001 - 2007

Bianchi, atret també per la revolució de l'art, l'arquitectura i el disseny gràfic i industrial de la **Escola Bauhaus** decideix deixar de banda la pintura en aquest projecte per iniciar al 2001 un anàlisi i revisió exhaustiu d'una peça de mobiliari que Josef Albers va dissenyar al 1923 seguint els postulats de l'escola.

El primer dia de classe al departament de disseny de la Bauhaus, Josef Albers arriba a classe amb un munt de diaris i dirigint-se als estudiants els diu: *“El nostre estudi ha d’incitar al pensament constructiu.... M’agradaria que ara prenguessin a la mà els diaris que han rebut i facin amb ells alguna cosa més del que són ara. M’agradaria que respectessin el material, que l’utilitzessin intel·ligentment i que tinguessin en compte les seves característiques”*. A partir d’aquí, la majoria va agafar el diari i va fer figuretes diverses, animals, màscares, joguines... va ser un arquitecte hongarès qui, simplement agafant el diari i doblgant-lo per la meitat, va convertir aquell objecte en quelcom volumètric, escultòric... un objecte diferent. Un gest senzill que havia canviat totalment la forma i la funció d’un objecte inicial per convertir-lo en un altre.

Cadira Robinson, 2001 – 2007
Font: davidarmengol.com

Es tracta de *Table for anteroom to Director's Office*, un escriptori coincident amb el cànon estètic de la Bauhaus, però funcionalment fallit en termes de disseny. **Bianchi** decideix analitzar exhaustivament a partir d'una rèplica que encarrega a un amic fuster. Durant anys estudiarà el material, el disseny o la funcionalitat, publicant diferents projectes a mig camí entre l'admiració i la irreverència de la peça original, però tots amb un resultat frustrant. Arriba inclús a abandonar el projecte en alguns moments, fins que al 2007, en un acte de lucidesa, troba la solució: per a ell, la taula era en realitat una cadira. Per tant, l'artista desmembra la taula, agafa les parts que la composaven i construeix una mena de cadira o gandula per la platja, que en realitat, tampoc resultava ser massa còmoda ni pràctica.

I per què es diu *Cadira Robinson*? Fixeu-vos que aquí **Bianchi**, s'equipara al naufrag Robinson Crusoe que, perdut a una illa remota, fa ús del que té al seu abast, modificant els materials per cobrir les seves necessitats i aconseguir sobreviure. L'artista triga 6 anys en donar per finalitzat aquest projecte on fa servir el que té al seu abast per treballar.

3. Saben aquell que diu... complicitat i crítica

A la peça *Un anglès, un francès i un espanyol*, 2006 Bianchi altera de manera aparentment innocent, la composició de l'estructura habitual d'un gronxador forçant al consens i la coordinació entre els que el fan servir per tal de no acabar xocant entre ells. Només en col·laboració es podrà resoldre el conflicte plantejat.

Un anglès, un francès i un espanyol, 2006
Festival FESTUS de Torelló, 2019

Aquest component lúdic és el que trobem de la mateixa manera en altres peces de l'artista.

Concretament les que pertanyen a la sèrie *En joc* on es reproduïx un camp en el que les marques del terra que defineixen el camp de joc de futbol estan per triplicat i es sobreposen generant tal confusió que les figuretes del joc no poden més que mirar perplexos a terra sense saber què fer o cap a on anar.

En Joc, 2002
Sèrie

Font: <http://catalogo.artium.eus/book/export/html/11688>

La noció de joc, d'acudit, o la ironia, són conceptes bàsics per entendre el que fa **Rafel G. Bianchi**. Com acabem de veure, a vegades el joc es transforma en un desdoblament en algú altre; a vegades abandona la pintura per treballar amb una altra disciplina. En tot cas, la complicitat del públic sempre és molt important per establir aquest diàleg i crear un espai crític que el porta novament a parlar de les seves preocupacions en art i de la condició de l'artista avui. I tot això aparentment d'una manera inofensiva, com el bufó de la cort que mentre entreté al públic és capaç de fer una crítica ferotge al sistema al que pertany.

Escola Bauhaus — Escola d'arquitectura, disseny, artesania i art fundada al 1919 per Walter Gropius a Weimar (Alemanya) i tancada per les autoritats prussianes a mans del partit Nazi.

La seva creació es va donar per la confluència d'un desenvolupament polític, social, educatiu i artístic a inicis del segle XX, de la mà de les avantguardes artístiques de començament de segle. La Bauhaus no es mantenia al marge dels processos politico-socials sinó al contrari, tenia un alt grau de contingut crític i compromís amb l'esquerra, de fet va adquirir la reputació de ser profundament subversiva.

GLOSSARI

BIBLIOGRAFIA

El artista como bufón, 2006, Montse Badia. A-Desk, num 6.

<http://www.montsebadia.net/spip/spip.php?article32>

La silla Robinson, la vida y aventuras sorprendentes de la Mesa Albers y la silla Robinson, David Armengol. Sobre "Silla Robinson" de Rafel G. Bianchi. Editorial Cru. Libro de artista, 2007.

L'artista taxidermista, David Armengol. Catàleg exposició del cicle "Eufòria_01: Happy Family". Rafel G. Bianchi. Sala Montcada, Fundació La Caixa, 2007.

El artista que quiso pintar los catorce ochomiles, David G Torres,. Text full de sala exposició: "La Bandera en la cima", Rafel G Bianchi. Al CGAC del 30 de març al 24 de juny de 2012.

<http://www.davidgtorres.net/spip/spip.php?article353>